

Leesett a Nap. Várták, hogy visszaessen. Nem esett. Elindultak megkeresni. Keresték a Napot. Mentek, ha jött valaki, megkérdezték, hol a Nap. Fönt. Hol a Nap. Fönt. És így. A Nap nem kereste őket. Nem esett vissza. Hol a Nap. Ha jött valaki, várták, mondja a Napot.

Nem mondta. Elindultak, vissza. Nézték az ablakból az eget. Hol a Nap. Bent?

Várták a Napot. Elindultak a fürdőszobába, a hálósobába, a nappaliba, a konyhába. Keresték a Napot a fiókokban, a szekrényekben, az ágy alatt, a legfelső polcon. A gitártokban. A gitár belsejében.

A lámpaburában. Az izzóban. Könyvek lapjai között. Olvasták egy könyvben, Nap, de az nem a Nap volt. Meg kis betűvel is írták.

Leesett a Nap. Nézték a Napot az ablakból, hogy leesett-e, leesett volt. Leírták valahová, Nap, nagybetűvel. Elolvasták. Felolvasták egymásnak, Nap. Nem a Nap volt. Kinyitottak egy könyvet a Napról, tele volt rajzolva meg írva a Nappal. Nézték, olvasták. Magyarázták, értelmezték. Hol a Nap, kérdezték a könyvtől. Fönt. De nem.

Egyre sötétebb és sötétebb lett, ahogy keresték a Napot. Felkapcsolták a villanyokat. A lámpafényben sem a Nap volt. Írtak egy könyvet a Napról, reggelig. Felkelt a leesett Nap. Estig olvasták. Szép könyv lett a Napról, de nem a Nap volt, csak betűk, amiket becsuktak a könyvbe, a könyvet a polcra. A szekrényt is becsukták.

Leültek a gitárhoz, az egyik játszott, a másik. A zenében sem a Nap volt. A Napról írt és a nappal írt dalokban sem. Hol a Nap. Elindultak megkeresni. Mentek és mentek, ha valaki jött, figyelték, látja-e a Napot, de nem tudták, látja-e, mert ők nem. Hol a Nap, kérdezték, fönt, hol, fönt, hol. De a leesett Nap leesve volt. Fönt nincsenek leesett Napok.

Várták a Napot. A Nap nem várta őket, lement. Ültek a lement Nap alatt, benéztek egy ablakon. Kinéztek az ablakon, akik bent voltak. Hol a Nap. Lent. Majd holnap fent. De már holnap volt. Napok óta holnap van. Valakik kinéztek egy másik ház ablakán. Benéztek rájuk. Ők nem mondták a Napot. Most Hold van. Nézték a Holdat.

De nem volt Hold. Leesett a Hold? Várták, visszaessen. Nem esett. Elindultak megkeresni. Keresték a Holdat. Mentek, ha jött valaki, megkérdezték, hol a Hold. Fönt. Hol a Hold. Fönt. És így. Vagyishogy nem sokan voltak kint. Bent

Hajós Eszter 85

HOL A NAP

Úlfur Eldjárn: Þið munið eftir

Mjallhvíti és Hvenær dóstu

fyrst? (Yfirvofandi, 2009)

vannak. Benéztek egy ablakon. Ajtón nem tudnak benézni. Bemennünk? De a bentek kívülről be vannak zárva.

86 Ültek a háznak az ablaka alatt és várták, kinyissák. Bent kinyitottak egy könyvet a Holdról. Hallották, hogy a Holdról olvasnak egymásnak. Reggelig. Vagyishogy reggelig hallották. Azután a Napról hallották, de leesett Nap és Hold van, azokról meg nincsenek könyvek. Elindultak, megkeresék a bentjük, de nem láttak be az ablakokon.

Nem voltak jó kulcsaik. Nem tudtak benézni az ajtón. Nem voltak emberek kint. A leesett Nap nem adott fényt, a leesett Hold nem adott fényt. Nem volt fényük. A kicsi csillagok a földön legelésztek. Üresek voltak a hátizsákjaik. Üresek a lámpáik. Nem volt a zsebükben piszok. Nem voltak gitárjaik. Egy se. Üresek voltak a kulcsaik. Nem volt leesett Napjuk.

Nem voltak holnapjaik, de akkor milyen nap van. Üresek voltak a fények. Üres a Nap. Nem voltak csomagjaik. Nem voltak valakik, akik jönnek. Nem volt menésük, nem mentek. Hol a hol. Nem voltak kérdéseik. Keresték volna a kérdőjeleket, mert azok olyan fizikai dolgok, biztos meg lehet fogni a kampójuk, de nem volt elindulásuk. Próbáltak elindulni. Nem volt próbájuk.

Kenyérért fognak koldulni az úton? Kérdezte egy valaki, aki nem volt. Nem voltak kenyereik, valóban. Üres volt a kenyérfiókjuk, a kenyérszobuk, a kenyérablakuk. De annak a valakinek se volt egy kenyere se, aki nem volt. Nem tudták, mit csináljanak, de nem volt nem tudjukuk. Hol a Nap, ott, ahol a Hold, hol a Hold, ott, ahol a bent, hol a bent. Kint? Ki zárta be a bentjüket?

És az egyik kulcs akkor kinyitotta az ajtót. Bement az egyik, bent volt. Bement a másik, bent volt. De az egymás nem jött. Egyik, másik, egyik-másik. Az egyiknek három ablaka volt a nappaliban, a másiknak négy. Az egyiknek sárga rongyszőnyege volt az előszobában, a másiknak türkizkék. Az egyiknek kerek étkezőasztala volt, a másiknak ovális.

Az egyiknek nyitott könyv nézelődött fölfelé az asztalán, a másiknak csukott, önmagát olvasó. Az egyiknek madármintás ágyneműje volt, a másiknak felhős egés. Az egyiknek a fürdőszobában volt a véceje, a másiknak külön. Az egyiknek amariliszai és pillekosborai voltak, a másiknak ökörszív és datolyaparadicsom palántái.

Az egyiknek Úlfur Eldjárn szólt a teraszon, a másiknak Dinnyés József. Az egyiknek a füzetébe kígyókat és tüskéket rajzolt egy ötéves kislány, a másiknak Kundera-idézetek és néhány zen koan volt a parafatábláján. Az egyiknek templomra nézett a konyhaablaka, a másiknak egy másik, távoli ablakra.

Az egyiknek litván sutartiné szövegek és kották voltak a mappájában, a másiknak egy szanszkrit mantra a hűtőszekrényén. Hol az egymás? Nézték ki az ablakaikon, nézték be a könyveikbe. Nézték be az ablakaikba, nézték ki a vörösfenyők tobozaiból. Nézték és néztek. Üres volt a nézésük, nem volt? Üres volt az egymásuk. Nem volt. Egy egymásuk se.

És az ajtót bezárták. És a kulcs kifelé már nem volt kulcs.